

Domini triangular

Glòria Coll Domingo

Viu a prop d'un parc, i això és agradable els dies que fa sol, que dina més de pressa i se n'hi va a passejar deu minuts. A prop hi té l'oficina on treballa, així que fent poques passes va de casa a la feina i de la feina a casa, passant pel parc, i la seva vida es redueix a aquest domini triangular. Imagineu-vos una ciutat dura, europea, potser teutona, perquè la protagonista és una catalana emigrada en algun país dels que van primers en sous, educació i suïcidis.

Malgrat tot, és una ciutat amb primavera, això sí; no hauria suportat el fred rus o la grisor anglesa. Enmig de les dones rosses i robustes, la Sara destaca per allò que no li destaca: cadera estreta i cabells foscos, pell soferta, bust inexistent. Ha provat de tintar-se els cabells vermells o tallar-se'ls ben curts, però no acaba de sortir de l'aparença inexplicablement sòbria, sense sobresalts. Dins de la rutina marcada per les vuit hores de despatx en horari partit, hi ha encabit dues hores de gimnàs, una d'"speaking" amb un nadiu i classes de piano dos cops per setmana. Cada vespre prepara doble ració de menjar: la del sopar i la del dinar de l'endemà. Els divendres es troba amb una amiga madrilenya i van juntes a un local de salsa molt horterà; els caps de setmana fa una mica de turisme, molt d'esport, i als vespres es concedeix algunes copes de vi. Des que s'ha instal-

lat a la nova ciutat, fa cosa de dos anys, no té amants.

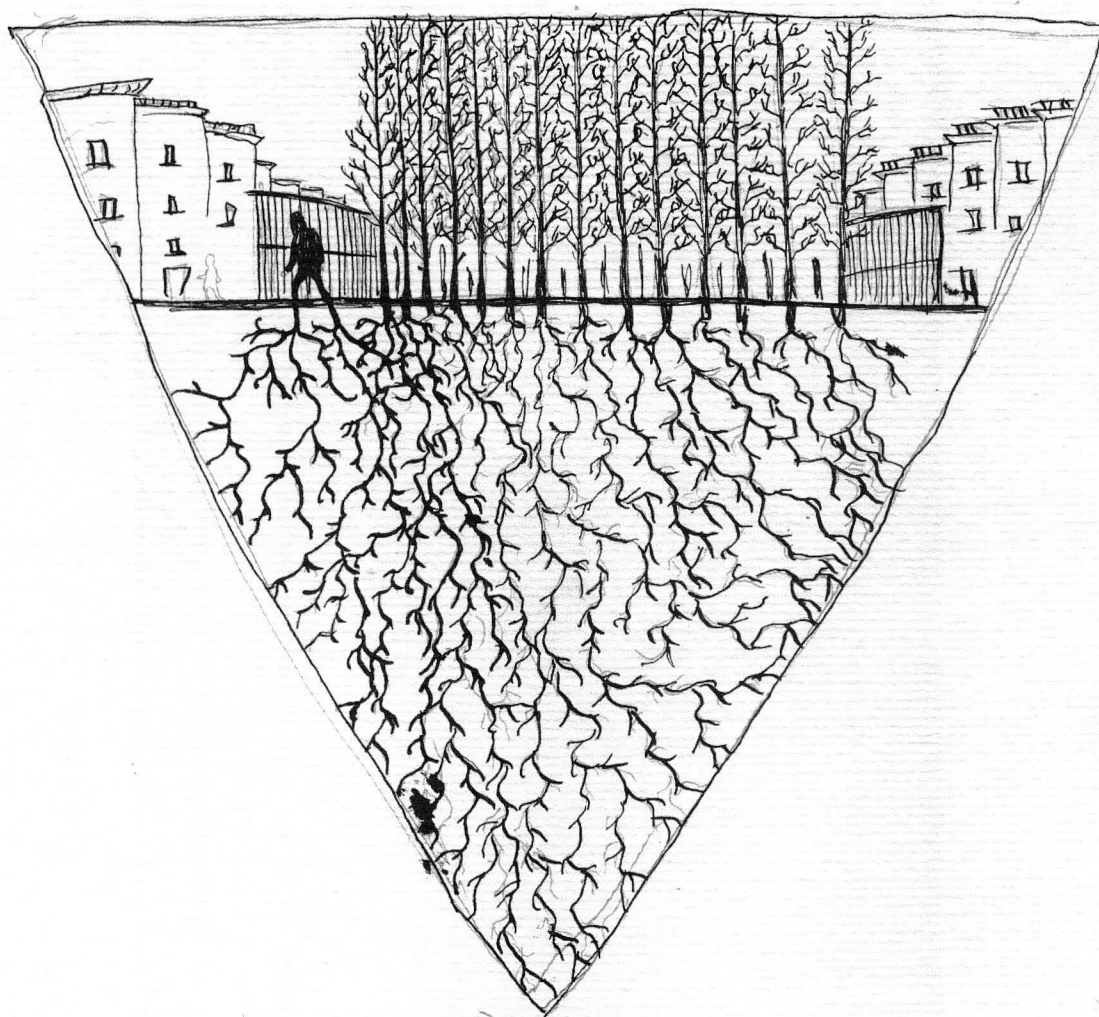
Cada quinze dies, a mitja nit, es recorda que fa dos dies hauria d'haver trucat a casa (ara ja és massa tard, però demà...!) Aquest és tot el vincle que manté amb el passat. És incapaç d'enfrontar el tema de la família sense sentir-se incòmode: un lligam que perdura tota la vida i que és necessàriament positiu i, tanmateix, extremadament negatiu. Les influències, l'herència. Allò que, per contrast o per mancança en la pròpia llar, s'aprèn a les cases dels altres, i cal plantejar-se si potser és millor que a les nostres. Quan vivia a casa, la Sara se sentia culpable de totes les opinions en què diferia, i un titella, si imitava les actituds paternes. Va marxar ben aviat, tant com va ser possible. Ara que és lluny, i que ja ha passat la trentena (motiu de pes), pensa que hauria de replantejar-se els avantatges de formar una família. Pensa en aquestes coses mentre corre sobre les màquines del gimnàs o bé passeja sota el sol tebi, després d'haver dinat.

Durant una època tenia parella i estava enamorada.

El xicot amb qui es va atrevir a compartir pis durant uns mesos, el Pere, era un d'aquests tipus amb màster que comencen i acaben totes les frases amb un adverbí. Va pensar que conviure amb

una persona meticulosa resultaria, si més no, tranquil. S'equivocava. Era al·lèrgic a la pols i a certs components encara no reconeguts que, desgràcia!, es troben a la majoria d'aliments; tenia migranya si plovia, si feia molta calor i si hi havia massa humitat; demanava perdó mig avergonyit si, sense voler, obria la porta del lavabo ocupat, i en fugia immediatament; feia servir tres calaixos per classificar la roba interior. Sembla mentida que es puguin passar per alt tantes coses de l'altre, abans de viure-hi sota un mateix sostre! Encara tenia aquest carallot a casa quan va conèixer el Manu, un bateria que treballava tres nits per setmana fent "jam sessions" en un local de Barcelona. El Manu era exactament el que semblava: un amant de les coses bones de la vida, o, dit d'una altra manera, un penca sense escrúpols.

Durant diverses setmanes va viure un triangle amorós, i va començar a tenir somnis estranys fruit potser de la culpabilitat, o de la lluita interna entre dos móns tan oposats. Allò la va fer retornar a les disputes emocionals sobre si seguir els consells paterns o traïr-los, i la pròpia opinió es reduïa al que significava respecte les opinions dels altres. En els somnis hi apareixien Camarón i Paco de Lucía ballant-se, perquè Camarón fumava amb els seus col·legues mentre Paco estudiava: n'estava tip! ...però arribava el dia del

Domini triangular. Il·lustració d'Alba Domingo Basora.

concert, i tots dos eren bestials. Altres nits somiava amb Miles Davis i Charlie Parker. D'altres s'enfrontaven Beethoven i Mozart.

La cosa era sempre la mateixa: la raó estava enfadada amb el talent.

Viu a prop d'un parc i, malgrat que li agrada sortir a passejar i tenir la feina al costat, a vegades pensa que està atrapada en una mena de cel·la triangular entre la casa, el parc i la feina. I tot i que potser aquest és el moment de la seva vida en què està més estable, més còmoda, més realitzada, no sap encara si aquest és el seu lloc en el món, i comença

a dubtar si aquest lloc existeix. El passat, el present i el futur ballen pel seu pensament i volen apoderar-se'n, però no ho aconseguiran: el demà no l'atrau, l'avui no l'apassiona i l'ahir, no l'enyora. La Sara donaria el que fos per sentir melangia de la terra on va néixer, la família, el Pere o el Manu, trucar als antics amics; fóra fàcil tornar-se a fer estimar. O ser prou valenta per crear algun lligam aquí, en un país acollidor i ric. Però es troba exactament on la veieu: en algun punt perdut d'aquest triangle ben delimitat.

El parc, el passat, el talent. La feina, el futur, la raó. La casa, el present: la solitud. »

fe d'errates

1. Lo Floc núm. 195, de gener-març de 2011, pàg. 25: a part final del text de la secció Sopars de duro corresponia al número anterior. Tornem a publicar el text sencer en aquesta edició. »